

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 10. S. Anselmus in Anglia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

§. X.

Sæculum XI.
A.C. 1100.*S. Anselmus in Anglia.*

Sanctus Anselmus, in Angliam appulsus, *Edmer. 3.*
paucis inde diebus in conspectum *Novor.*

Henrici Regis venit, qui lætissimus Præ-
sulem excepit, persuasitque, justam fuisse
causam non differendi unctionem
suam, donec ex Anselmi manibus coronam
accipere potuisset. Anselmo deinde
significatur, Regem petere, ut more
Antecessorum suorum ipsi fidem juraret,
& Investituram Archiepiscopatus ab eo
reciperet, respondit vero Anselmus, id
neutiquam in sua potestate esse, retulit-
que, quæ de hac re in Concilio Romano,
ipso præsentem, statuta fuissent. Subjun-
gens: *Si Rex ista Decreta servare nolit,*
non puto, me vel utiliter vel honeste in
Anglia versari posse. Nam si Episcopatus
aut Abbatias conferat, a Communione
ipsum, illorumque, quibus has Dignitates
contulerit, abstinere cogar. Rogo igitur
Regem, ut mentem suam explicet, unde
sciam, quid mihi statuendum sit.

Anxium reddidit Regem minime per-
plexam Præsulis responsio. Hinc enim eo
adduci non poterat, ut Investituris Eccle-
siarum renunciaret, quod ipsi perinde esse
videbatur, ac si dimidium Regni sui amitte-
ret, inde vero metuebat, ne, si Anselmum
iterum ex Anglia solvere sineret,
Ducem

Sæculum XI.
A.C. 1100.
Ducem Robertum fratrem suum, in Normannia ex peregrinatione Jerosolymitana reducem, adiret, atque, ut se Decretis Sacræ Sedis submitteret, facili negotio impulsus, Angliæ Regem proclamari efficeret. Ergo Henricus ab Archiepiscopo inducias petiit usque ad Pascha, intra quod tempus missis Romam nunciis Papa rogaretur, ut consuetudinum in Anglia receptorum rationem haberet. Interim vero omnia in eo, quo erant, statu remaneret. Quamvis Anselmus prævideret, nullum futurum esse hujus Legationis effectum, consensit tamen, ne vel Regi vel Proceribus de fidei suæ sinceritate dubitandi occasionem præberet.

Rex animo constituerat, Mathildem, Malcolmi Regis Scotiæ & Sanctæ Margari-
Sup. lib. LXIV. §. 12. ritæ Reginæ filiam in tori consortem accipere. Quia vero Puella in monasterio fuerat educata, & velamen, quo Moniales caput obtegere adsueverunt, gesserat, multi credebant, ipsam esse Monialem Deo Sacram. Ergo Mathildis Anselmum adit, causamque suam dicit in hunc modum: *Fateor, me aliquamdiu nigro velamine caput involvisse; attamen, ad hoc faciendum me Amita mea, cujus Disciplina suberam, invitam compulit, ut Normannorum libidini subtraheret. Extra ejus conspectum posita, diripiebam pe-*
plum

plum & projectum calcabam. Cum qua-
 dam die Rex, parens meus, in illo habitu
 me vidisset, iratus detraxit, malum im-
 precans homini, qui capiti meo id impo-
 suisset. Anselmus, intelligens, gravissi-
 mi momenti rem esse, Episcopos, Abba-
 tes, Purpuratosque *Lamberti* in Diocesi
 Rosensi collegit, quibus audientibus
 complures testes, fide digni, affirma-
 runt, vera de se ipsa dixisse puellam Re-
 giam. Idem confirmarunt Archidiaconi
 duo, ab Anselmo ad illud monaste-
 rium, cujus alumna fuerat Mathildis,
 missi, ut explorarent, an nihil de se men-
 tita esset. Itaque totum Concilium Lam-
 bertinum in eam sententiam concessit;
 Mathildem a professione monastica sem-
 per liberam extitisse. Tum producta
 est similis sententia, olim a Lanfranco Ar-
 chiepiscopo pro libertate quarundam
 puellarum lata, quæ eo solum consilio
 peplum monasticum acceperant, ut sic
 earum pudicitia Normannorum petulan-
 tiam effugeret. Priusquam cæremoniæ
 Regalium nuptiarum peragerentur, An-
 selmus iterum publice denunciavit; si
 quis quodcunque impedimentum hujus
 matrimonii sciret, illud palam faceret,
 & tandem, cum nihil omisisset, quod
 prudentia postulare poterat, nuptias Re-
 gis & Mathildis auctoritate Sacerdotali
 approbavit. Nihilominus non defue-
 runt,

Sæculum XI.
 A.C. 1100.

Mathildis
 Nuptiæ.

Hist. Eccles. Tom. XVI.

C

runt,

Sæculum XI. runt, qui calumniarentur, Archiepiscopus Regi plus, quam par fuisset, indulgisse. Hoc Matrimonium in Festo S. Martini, die undecima Novembris, anno millesimo centesimo, celebratum.

Will. Malm.
lib. 5. p. 156.

Edmer. 3.
Novor.

Eodem anno in Angliam appulit Guido Archiepiscopus Viennensis, dicens, sibi Summi Pontificis mandata esse, quibus Legati Apostolici munere in tota magna Britannia fungi juberetur. Hæc res omnium animos in admirationem rapuit; nulla enim extabat hominum memoria, alium unquam Papæ Legatum, præter Archiepiscopum Cantuariensem in Anglia conspectum fuisse. Quare etiam, nemine hanc Dignitatem in Archiepiscopo Viennensi agnoscente, viam ad sua relegit. Sub idem tempus Paschalis Papa, data ad Anselmum Archiepiscopum epistola, lætitiæ suam professus, reditum ipsius in Angliam gratulatus est. Tum hortabatur, ut Regi amorem Sacræ Sedis insinuaret, moneretque, solvendum esse S. Petro denarium, quo per illa tempora Ecclesia Romana maxime indigeret. His addit: *Dux Normanniæ querelas ad nos detulit contra Regem Angliæ, qui Regnum invasisset, fide, qua se ipsi obstrinxisset, violata. Scis vero, favere nos Principi debere, qui maximos labores ad redimendam Asiæ Ecclesiam contulit. Quare præcipimus, ut si necdum in amicitiam*

Ap. Ans.
III. ep. 42.

citiam redierint, tu, intercedentibus etiam Nunciis nostris, inter ambos fratres pacem concilies.

Sæculum XI.
A.C. 1100.

§. XI.

Norigaudus Episcopus Augustodunensis restituitur.

Nuncii, quorum his mentio fit, erant Joannes Episcopus Tusculanensis, & Tiberius Pontifici a cubiculis. Joannes, quamvis Patria Romanus, primum Canonicus Regularis ad S. Quintinum Belovaci fuit, tumque ad Sæculum reversus, in Monasterio Beccensi deinde sub Disciplina S. Anselmi monachum induit. (*) Cum Urbanus Papa in Franciam venit, eximiis dotibus Joannis captus, eum Romam deduxit, primo Abbatem, postea Episcopum creavit, & tandem Paschalis Papa anno millesimo centesimo primo eum ad colligendum S. Petri Denarium in Angliam misit. In itinere Joannes obvium habuit Hugonem Archiepiscopum Lugdunensem, Jerosolymam proficiscentem, comitantibus Episcopo Cabilonensi, & Augustodunensi, in Concilio Pictaviensi anno superiore

Chro. Virg.
p. 261.

C 2

periore

(*) Ex hoc sequitur, non omnes Canonicos Regulares illa ætate (nempe sub finem Sæculi XI.) voto stabilitatis in Religione obstrictos fuisse.